

A nagylelkű özvegy

A bibliai időkben az özvegyek a társadalom egyik leginkább kiszolgáltatott csoportja volt.

Az özvegyasszonyok férjük halála után nem számíhattak senkitől sem segítségre, még akkor sem, ha Isten és a mózesi Törvény különleges védelme alatt álltak. Ezt olvashatjuk például a Második Törvénykönyvben: Isten „igazságot szolgáltat az árvának és az özvegynek” (MTörv 10,17). Ezt az isteni védelmet erősíti meg a Törvény is, amely előírta, hogy az özvegyet és az árvát ne sanyargassák, mert ha Istenhez kiált, az Úr meghallja panaszát (vö.: Kiv 22,20). Az özvegyek szegénységére jellemző a careftai özvegy esete, akiről az olvasmányban hallottunk. Illés próféta egy kis vizet és egy falat kenyeret kér egy asszonytól. Az özvegynek azonban csak egy maréknyi lisztje van és egy kevéske olaja, ami egyetlen étkezésre elegendő neki és a fia számára. A próféta kérését azonban mégsem utasítja vissza, és kevéske ennivalóját is odaadja. Mindenét odaadta, amije csak volt. Nagylelkűségét Illés azzal jutalmazza, hogy ezután nem fogyott el sem a lisztje, sem az olaja.

Az evangéliumban szereplő özvegyasszony ugyanígy gondolkodott. Amikor utolsó filléreit a templom perselyébe tette, Istenre bízta életét. Jézus, aki látta cselekedetét, és azt is hogy mások sokkal több pénzt dobtak a perselybe, az ő adakozását értékebbnek tartotta, mint a többiekét. Mások a feleslegükből adakoztak, s az adomány miatt nem került veszélybe megélhetésük. Sokan voltak, akik sokat tudtak adni, de az özvegy volt az egyetlen, aki mindent odaadott. Ennél többet nem is tudott volna felajánlani.

Boldog szegények

A szegény özvegyről szóló evangéliumi történet jó példa arra, hogy Isten értékrendje sokszor éppen az emberi értékrend fordítottja.

Akik a világ szemében gazdagok, azok talán semmit sem sejtene az Isten előtti lelki gazdagságból.

A hegyi beszédben Jézus ezt mondja: **„Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa”** (Mt 5,3). A szegény mindent odaad Istennek. Ugyanakkor a szegény mindent Istentől vár. A szegénynek nincsen semmije, mégis minden az övé. A szegény a legkisebb az emberek között, de a legnagyobb Isten országában. A szegénynek ugyan üres a keze és zsebe, de a szíve tele van.

Az egyháztörténelem számos szentje választotta a teljes szegénységet és megvalósította ezt az evangéliumi tanácsot. A tényleges szegénység azonban csak akkor értékes, ha Isten iránti bizalomból fakad és az anyagi-akról való lemondás célja Jézus követése, valamint az a vágy, hogy ezáltal nagylelkű segítséget lehessen nyújtani a rászorulóknak.

A szegénység akkor lehet vallásilag értékes, ha nem kényszerhelyzetből fakad, és nem is az emberi lustaság okozza, hanem a személy önkéntes és szabad lemondása az anyagi javak birtoklásáról annak érdekében, hogy ne legyen a tulajdon rabja, hanem egész életét Istennek szentelje.

Ne féljünk az anyagi szegénységtől, mert annak tudatos és szabad vállalása nagy lelki értéket hordoz magában! És törekedjünk a lelki szegénységre, hogy miénk legyen a mennyek országa!

Szívünkbe írva

Urunk, Jézus Krisztus! Földi életed során cselekedeteiddel az Atya szeretetét tetted láthatóvá az emberek számára. A szeretet tanítását hirdetted és csodáid az isteni szeretet jelei voltak.

Vezess minket az Istennel való találkozásra, amely felébreszti bennünk a szeretetet és megnyitja szívünket embertársaink számára. A te isteni szeretetedet utánozva megértjük, hogy a szeretet nem külső parancs, hanem a szívünkbe írt törvény. Megértjük, hogy a szeretet hitünk következménye. Segíts minket, hogy a szeretet gyakorlása tegye hitelessé hitvallásunkat!

Hiszek, Uram, erősítsd bennünk a hitet!

Évközi 32.
vasárnap

1Kír 17,10-16
Zsid 9,24-28
Mk 12,38-44

Hétfő

Tit 1,1-9
Lk 17,1-6

Kedd

Tit 2,1-8.11-14
Lk 17,7-10

Szerda

Tit 3,1-7
Lk 17,11-19

Csütörtök

Filem 7-20
Lk 17,20-25

Péntek

2Jn 4-9
Lk 17,26-37

Szombat

3Jn 5-8
Lk 18,1-8

Évközi 33.
vasárnap

Dán 12,1-3
Zsid 10,11-14.18
Mk 13,24-32